

Hristos, Mântuitorul, este aici! – Autor necunoscut

Într-o casă solidă din bârne am pregătit de Crăciun pentru subofițeri; într-o altă clădire sărbătoreau ofițerii. ...

Pe mese zăceau pachete; pentru fiecare cel puțin unul din daruri de dragoste. Am fost ales să conduc ceremonia și ședeam în capul mesei. ...

„Dar a fost că, în zilele acelea, a ieșit un decret de la Cezar August, ca să se facă un recensământ pe tot pământul locuit, ... L-a înfășat în scutece și L-a culcat în iesle. ... Nu vă temeți; pentru că, iată, vă aduc o veste bună, de mare bucurie! ... pe pământ pace, în oameni bună plăcere!” [Luca 2].

Mă frământam. Trebuia să mă rog și eu? – Atunci mi-au căzut ochii pe Berger, care ședea foarte aproape de mine. Cum a ajuns el aici, care în rest evită toate manifestările camaraderesti? Nici nu l-am văzut venind. Mi-a sorbit ultimele cuvinte, pur și simplu, de pe buze. Privirile sale par să treacă prin mine foarte departe. M-am îmbărbătat, mi-am împreunat mâinile, m-am rugat și am mulțumit pentru cel mai mare dintre toate darurile, pentru cea mai fericită dintre toate speranțele, pentru pacea lui Dumnezeu pe pământ.

Când am deschis din nou ochii, Berger stătea lângă mine, mi-a luat entuziasmat mâna, mi-a strâns-o fără să spună un cuvânt, ca în menhină, și a dispărut.

Toți cântă „Sfânt locaș, tainic locaș” și „Es ist ein Ros entsprungen”; apoi a început despachetarea, schimbarea darurilor de dragoste. Unuia îi lipsește tocmai fularul din țesătură de urticacee a vecinului, în timp ce acesta are nevoie urgent de genunchiera de lână. Amestec de tutun, preparate contra păduchilor, puține dulciuri, alimente aproape deloc. O supraofertă neliniștitoare exista pentru manșeta de lână. Am tras dintr-un pachet alcătuit cu multă dragoste, venit de acasă cu poșta militară de campanie: una, două, trei bucățele minuscule de unt bun, trei porții săptămânale, rupte de la gură, o bucată de săpun veritabil, o conservă de varză creață, fiartă în grăsime, mici delicatese și o scrisoare lungă scrisă cu drag.

Divizia a pus să se distribuie din belșug rom (respectiv înlocuitor de rom); acesta este un lucru otrăvitor. Eu mi l-am împărțit mereu și am băut câte o înghițitură, de când aveam dizenterie. Acum a apărut Berger din nou, (el a primit numai un pachet de daruri), s-a năpustit ca un sălbatic asupra grogului fierbinte și dădea de dușcă pe gât un pahar de campanie după altul. O duhoare grea era în aer, amestecată din mirosul de alcool, crengi de brad și miros de oameni neîngrijiți. Ușile clămpăneau, conversația se agita mai tare și mai încet; ici și colo ședea câte unul ca pierdut în visuri – apoi, deodată, Berger ședea lângă mine, deja bine amețit.

„Praclik”, s-a răstit el la mine amenințător, „Praclik, trebuie să vorbesc odată cu tine!”

„Vino, Berger”, am răspuns eu, „vino în colț!”

O vreme bună a tăcut. Nu l-am deranjat. Apoi a spus cu hopuri:

„Măi, Praclik, și eu am fost odată evlavios. Numai așa, ca s-o știi, auzi tu?”

Încă nu îndrăzneam să intervin, dar nici nu l-am împiedicat când mi-a luat paharul de campanie și l-a golit dintr-o înghițitură. Lupta vizibil; ceva se împotriva în el, apoi m-a privit tăios și a șuierat:

„Măi, toți mă disprețuiesc. Oare crezi că eu nu observ aceasta? Aceștia mă cunosc puțin, iar cei care mă cunosc, mă disprețuiesc și mai mult; tu, nu; aceasta am observat-o la cititul și la rugatul

tău. Măi -” după o pauză lungă – „eu am omorât un om în bătaie și pentru aceasta am stat la închisoare; și acum m-au avansat la gradul de subofițer și m-au decorat, pentru că fac în fiecare zi același lucru. Voi înnebuni. Voi toți credeți că Berger n-are inimă în trup, el merge direct la țintă, fără îndurare, pentru el ucisul este o distracție. Aceasta este o minciună ordinară, Praclik, încă o dată, minciună! Mă refer la mine. Voi ispăși ceva dacă mă duc direct la țintă – dar sunt rezistent la proiectile. Pe mine nu mă vrea moartea. În plus, am fost și eu odată evlavios; mânia și poșirca m-au ruinat.” – Pauză lungă. – „Așa, acum ești la curent! Nu voiam să-ți spun nimic mai mult.”

În mine striga:

„Doamne, cum să-l ajut pe omul acesta? Ajută-l Tu!”

Berger se holba pe lângă mine în colț.

„Măi, Berger”, am spus, „eu nu sunt mai bun decât tine.”

El – răutăcios: „Nu minții!”

„Totuși, Berger, totuși! «Toți s-au abătut, au ajuns toți împreună ne folositori; nu este nici unul care practică bunătatea, nu este nici unul măcar.» [Romani 3.12] Și chiar dacă încă n-am intrat în conflict cu dreptatea pământească, atunci, lucrul acesta n-a fost în niciun caz meritul meu, ci harul protector al lui Dumnezeu.”

Berger asculta.

„Uite, Berger”, pot să continui, „Isus este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii, și al tău, și al meu! El a îndreptat și îndreaptă. Tu și eu, noi nu putem s-o facem; este peste puterile noastre. Chiar dacă te-ai pune de o mie de ori, îl vei mai învia pe omul pe care l-ai omorât? Nu este aceasta o parodie îngrozitoare a păcatului, că, în timp ce tu vrei să îndrepti, trebuie să distrugi din nou vieți omenești, de data aceasta ca datorie dură, crudă?”

Berger ședea în fața mea drept ca o lumânare când am adăugat:

„Cunoști povestea tâlharului de pe cruce, nu-i așa?”

Încuviințare mută.

„Bine, acum spune, oare ce mai putea să îndrepte acest tâlhar când atârna pe cruce? – Clatini din cap! Nimic, absolut nimic. El era deja un om mort, nu-i așa? Și totuși, lui i-a promis paradisul Același Isus, a Căruia zi de naștere o serbăm astăzi, numai pentru că omul cu viața stricată a strigat către Salvator, numai pentru că păcătosul L-a crezut pe Mântuitor. Berger, nu să îndrepti, nu, să crezi, să crezi că este îndreptat și va fi. Să crezi harul, această este singura speranță de salvare a ta și a mea. Berger, «Hristos, Mântuitorul, este aici!»”

Berger și-a sprijinit capul în mâini și printre degete îi curgea irezistibil un râu de lacrimi fierbinți. Eu însumi nu mai sunt în stare de niciun cuvânt, și ochii mei s-au umplut cu lacrimi.

Cât de minunată este puterea Ta salvatoare, o. Hristos, Tu, Fiul lui Dumnezeu! Pe Tine nu Te deranjează, nu, pentru Tine este o desfătare că un om zdrobit își rostogolește o povară de pe inimă. Tu îi primești pe păcătoși și mănânci cu ei.

Berger s-a ridicat de pe scaunul său, complet treaz, după o vreme de convorbire mută între patru ochi, în toiul petrecerii care devenea zgomotoasă, mi-a strâns din nou tare mâna și a spus scurt:

„Praclik, ce-i drept, tu încă nu știi totul, dar acum nu are nicio legătură cu lucrul acesta. Nu-ți voi uita niciodată serviciul acesta. De azi înainte vreau din nou să cred. Trebuie să cred, altfel pierd pământul de sub picioare.”

În ziua următoare l-am mai întâlnit o dată (stăteam în barăci diferite); deja de departe mi-a făcut semn cu mâna și mi-a strigat cu un râs fericit:

„Crăciun fericit, Praclik! Și imaginează-ți, azi-dimineață am primit prima scrisoare cu poșta militară de campanie din toți cei doi ani și jumătate – de la soția mea, care se despărțise atunci de mine din cauza acelei povești rele, știi tu! Ea scrie, ascultă numai, scrie că vrea să încheie pace cu mine. Încep din nou să trăiesc, pentru că încep din nou să cred. La revedere, Praclik! Trebuie să-i răspund imediat.”

Cu câteva salturi mari a dispărut pe ușa barăcii. Dar în mine răsuna încet, ca un cor îndepărtat de îngeri: „Pe pământ pace, în oameni bună plăcere!”

Pacea lui Dumnezeu în inima oamenilor, aceasta este pacea pe pământ, aceasta durează chiar dacă ar fi imediat înconjurată de flăcările care ard cu vâlvătaie ale urii unei lumi devenită absurdă.

Trei zile mai târziu ne-am întors la compania noastră. Pe Berger nu l-am mai văzut niciodată și nici n-am mai auzit de el.

Titlul original: „Christ, der Retter, ist da!”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 290-295.